

En el pis superior d'aquest edifici de Sarajevo vivia la família Minic.
Foto: Rafel Bruguera.

L'edifici del govern de Bòsnia en flames el 1993.
Arxiu Rafel Bruguera.

Boban Minic assenyalant el mapa del setge que patí Sarajevo el 1992.
Foto: Rafel Bruguera.

COM ERA LA VOSTRA VIDA QUOTIDIANA ABANS DE LA GUERRA EN UNA CIUTAT COSMOPOLITA I OBERTA COM SARAJEVO I QUE HAVIA ORGANITZAT ELS JOCS OLÍMPICS D'HIVERN EL 1984?

Amb el transcurs del temps i comparant-lo amb la vida quotidiana d'ara, la vida a Sarajevo i a Iugoslàvia em sembla més idíl·lica i feliç. Sarajevo era una ciutat única, una barreja enriquidora de cultures i religions. Celebràvem junts les festivitats de les quatre religions (catòlica, musulmana, ortodoxa i jueva) que convivia voluntàriament sense cap mena de pressió. El jovent d'altres regions de Iugoslàvia venien a Sarajevo de cap de setmana per embeure's en l'ambient de la ciutat.

Els Jocs Olímpics d'hivern de 1984 van portar una il·lusió nova i van situar de nou en el mapa del món Sarajevo, conegut malauradament per l'assassinat de l'arxiduc Francesc Ferran, hereu a la corona d'Àustria el 28 de juny de 1914 i que desencadenà la Primera Guerra Mundial.

Sarajevo va ser un centre cultural, esportiu i industrial. Va donar un campió d'Europa de bàsquet, el KK Bosnia i dos clubs de futbol també varen ser

campions de Iugoslàvia. És la ciutat del gran pintor Mersad Berber (Girona i Figueres tingueren l'oportunitat de veure l'exposició dels seus quadres). De Sarajevo són Emir Kusturica, Goran Bregovic i "Óscar" Danis Tanovic, etc., etc. Per a mi va ser un privilegi viure a Sarajevo.

ON PODEM TROBAR, BREUMENT, LES CAUSES DEL CONFLICTE QUE DESEMBOCÀ AMB LA GUERRA DELS BALSANS?

Per donar una resposta completa cal explicar les causes històriques, polítiques, econòmiques, sociològiques, psicològiques, externes i internes... això podria marejar el lector. Resumit en poques paraules es va donar la casualitat o causalitat, que, en comptades ocasions succeeix, i que en un espai breu de temps es van mesclar totes aquestes causes incendiàries.

A la mort del president de Iugoslàvia, el general Tito, l'any 1980, el país es va quedar sense la seva autoritat i carisma, començant a sorgir tímidament dels seus amagatalls tot tipus de nacionalitats radicals, incloses les feixistes que havien sigut enderrocades

a la Segona Guerra Mundial.

En primer lloc es va reviuir el vell pla de la Gran Sèrbia i més tard el de la Gran Croàcia i Gran Albània.

La metxa del caos va ser la caiguda del mur de Berlín el 1989¹ o la derrota històrica del comunisme. La lliga de comunistes de Iugoslàvia, fins el moment factor de cohesió, va perdre el rumb i pràcticament entregà el país als nacionalistes sense establir les mínimes regles de transició democràtica.

L'Occident celebrava la victòria vers el comunisme sense parar atenció als països restats en els lllimbs. En el cas iugoslau, semblava que occident recolzava les forces separatistes.

Iugoslàvia amb el seu sistema polític-econòmic ple d'èxits i oposat al sistema predominant als EE.UU i la Unió Europea, incomodava als seus líders amb el lema «Divide et impera». Per a fer-vos una idea els francesos estaven a favor de Sèrbia, els alemanys d'Eslovènia i Croàcia i els Estats Units endarrerien la seva implicació en el conflicte deixant en evidència la UE, etc. etc.

Havia promès no marejar el lector, i me marejat a mi mateix.

Boban i la seva mare a la platja de Montenegro. Col·lecció família Minic.

Boban i els seus pares. Col·lecció família Minic.